

V. kapitola

Knihovna

Probudil jsem se za svítání. Přijdu si jak o Vánocích. Za pár hodin, až se knihovna otevře, možná zjistím, jak se kluk číslo sto jmenuje. Najdu si ho online a konečně ho někam pozvu. Soudě podle toho, jak jsme spolu flirtovali, mě *určitě* neodmítne!

Naděje ve mně vře a třesoucími se prsty otevířu Instaloves. Možná mi už napsal. Ale žádná ze stovek neotevřených soukromých zpráv, které se mi ve schránce za noc nahromadily, není z jeho účtu. Nic. Žádný krásný kluk s černými kadeřemi a úsměvem, za nímž mu mizí i oči.

Ten jeho *úsměv*...

Otočím se na posteli a z okna pozoruju, jak nad Michiganským jezerem vychází slunce. Všechny stěny v našem střešním bytě jsou panoramatická okna sahající od podlahy až ke stropu s výhledem na nekonečný horizont. Nad okolními budovami jsme tak vysoko, že žaluzie kvůli soukromí nepotřebujeme.

S Hannah se máme sejít až za hodinu, takže si nervózní ruce zaměstnám štětcem, který jsem nechal namočený v terpentýnu.

Popojdu k obří nedokončené malbě, již jsem si načrtl na mušelín natažený přes jedinou pevnou stěnu v pokoji. Zachycuje desítky královských párů – prince a princezny, ve dvojicích všech typů – tančících kolem zlatého sálu, uprostřed něž je prázdné místo. Jednou ho něčím zaplním. Ještě si nejsem jistý, co tam namaluju, ale ústředním bodem obrazu musí být něco velkolepého.

Malba je složitější než černobílé kresby tužkou. Když jsem chodil na soukromé hodiny, míchání barev pro mě vždycky představovalo problém. Když během malování změním názor (což se stává často) a chci barvu o tón zesvětlit nebo ztmavit, skončím místo toho s podivným kalným odstínem.

Míchání barev? Nesnáším to.

Vyhodím dva kelímky barev, se kterými jsem experimentoval, ale výsledkem bylo něco, co vypadalo jako bahnitá hořčice. Stáhne se mi hrdlo. Tenhle pocit, že mi to nejde, se mi nelíbí.

Proč je kreslení tak jednoduché a malování tak složité?

Protože je to výzva, Micahu. Už jsi někdy slyšel o tom, že se musíš snažit dělat i věci, které ti ještě nejdou?

U Instaloves mám pocit, že si vyjasňuju, jaký je můj umělecký hlas, ale u téhle malby mám pocit, že jsem od něj milion kilometrů daleko. Přitom oboje má queer motiv, tak v čem je rozdíl?!

Je to jejich formou?

Ještě jsem to nikomu z rodiny neřekl, ale k profesionálním hodinám malování bych se rád vrátil – sním o studiu na Institutu umění. Tohle chicagské muzeum má i vlastní proslulou školu, kvůli které bych nemusel opustit domov ani svoje kamarády. Ale snažit se sám sebe překonat se snadněji řekne, než udělá. Vždycky, když si představím, že na Institutu umění studuju, srdce se mi v hrudi plácá jako mocná orlí křídla, začnu přerývaně dýchat a nemůžu myslet na nic jiného, dokud se nepřinutím tu myšlenku zase někam zasunout.

Už to zase děláš, Micahu. Dýchej a pracuj.